

Sireenit – ”kukkaisterttujen” lumo

Saima Harmajan runo ”Sireenit” (Sateen jälkeen, 1935) heijastaa paperille teini-ikäisen kasvutarinan, joka on kirjallisuuden yksi ajattomista teemoista. Sitä verrataan usein kukkien kevääseen, aivan kuten tässä runossakin: ” / Oi katso, sireenit on puhjenneet! / ” Toinen viittaus murrosikään voidaan repiä saman säkeistön viimeisestä säkeestä: ” / ja kimaltelee kasteen kyyleneet. // ” Huomio kiinnittyy tässä lapsena saatuun kasteeseen, joka kyylenehtii kuivumistaan: ”sireeni” on puhjennut.

Runo himoaa huomiota tälle ”kukalle”. Itse kuitenkin halusin vain piiloutua murrosikäni parhaimpina, tai pahimpina, vuosinani Näin tapahtuu tässä runossakin: ”kukka” ei puhu itsestään, vaan äänessä on ”puutarhan” tarkkailija. Hän ylistää teini-ikäisen onnea ja vaivattomuuta ”hennon” tuulen kuvaamisella. Koka vain valo asetetaan nuorta kirkkaammaksi, tästä ”kukasta” tulee eräänlainen elämän jumala/jumalatar. Ajatus istuu hyvin nyky maailmaan, missä itse ainakin luon kaiken toivoni tähän uuteen sukupolveen.

Viimeinen säkeistö tukee ”kukan” jumalominaisuuksia. Näin ”puutarhoitsija” varoittaa ”kukkaa” katsovia: ” / Ei ihmissydämesi ahdas kestä / näin tajuamatonta autuutta. / ” Tällä tavalla nyky nuori voidaan asettaa muuta väestöä korkeammalle jakkaralle, mutta vaikka nuoriso tarkoittaakin tulevaisuutta, niin runo liioittelee vähän ”kukan” täydellisyyttä.

Kysymykseni kuuluukin: onko nuoruus tosiaan se onnellisin ja kaunein aika elämästä? Minä en ainakaan ymmärrä ihmisiä, jotka haluavat jäädä parikymppisiksi: odotan innolla ensimmäisiä ryppyjäni ja harmaita hiuksiani. Nämä värit ja muodot luovat uskottavuutta ja heijastavat taakse jäänyttä aikaa kertomuksillaan. Miksi haluaisin siis jäädä ”kukaksi”, joka puhkeaa vain kerran ja sitten kuihtuu pois? Minä tahdon kasvaa hedelmäpuuksi: rakastaa keväisin ja unohtaa syksyisin.